

KAOS I SOMMARLAND

FORUM av Resos pressekr Östen Johansson

Allmänheten kan och skall ställa många krav på service i olika former. Den får också service, och god sådan, på de flesta områden. Men ibland undrar man om de varor och tjänster som erbjuds är till för allmänheten eller allmänheten är till för dem.

På det senare sättet kan man karaktärisera en del av fritidsmarknaden i dagens läge. Förhållanden som är så konstlade att ingen förstår varför det skall behöva vara så.

Den som vill semestra i en egen gård i Italien får snabbt besked, är de önskade lägenheterna upptagna får resevärderna förslag på andra. Gäller det att skaffa hotellrum i Ankara eller i Tokyo kommer beskedet så gott som genast.

Men, för den som tex hade tänkt hyra en stuga i Stockholms skärgård är förhållandena kaotiska. Där gäller det att först sitta dygn i kö för att få en köbricka och sedan finns förstås ingen säkerhet att man får en stuga. Därför står också en del stugor helt lediga i juni — de som semestrar då ger upp inför den kompletta brist på service man bjuds.

Exempen kan mångfaldigas: I en kommun har man bestämt en viss dag kl 16 då man kan börja ringa ett visst telefonnummer om man vill hyra en av kommunens stugor. På andra ger man besked i sista

stund, men över så gott som hela denna marknad av stuguthyrning vilar en osäkerhet för kunden som aldrig kan få besked.

En kommun ger direkt besked, en annan uthyrare ger besked 1 juni, en annan ställer kunderna på väntelista och det betyder alltför ofta för kunden att han får negativt besked eller att detta kommer så sent att han inte hinner ordna någonting annat.

Bäst ser man bristerna genom de långa adresslistor som ett par tidningar (däribland Stockholms-Tidningen) publicerade i våras och i viss mån nu börjat publicera redan för nästa år.

Hur många som hyr ut stugor finns det inga siffror på, det finns heller ingen fullständig förteckning över dem som sköter den saken. Bara för de 525 hus som hyrs ut som sommarbostäder på Gotland finns det minst tio olika uthyrare, som hyr ut flera stugor, och dessutom en rad enskilda.

Kommunerna har i Åtskilliga fall varit verkligt på alerten när det gäller att bygga semesterbyar, men oftast har aktiviteten stannat vid detta och man har gett kommunalkamreraren i uppdrag att sköta uthyrningen. Ibland har kommunens turistintendent fått uppdraget. Men de som kommit i kontakt med detta

system har inte varit nöjda — speciellt inte de som ringt och skrivit till 10 — 15 kommunalkontor och ändå inte fått någon plats att tillbringa semestern på.

Intresset för stugor med självhushåll är stort — det ser man inte minst på det antal fritidsstugor som finns i landet. Fritidsutredningen har beräknat antalet till 297 000 och det antalet växer i accelererad takt, för närvarande med 15 000 om året.

Omkring 280 000 av dessa stugor utnyttjas endast av en familj (ägaren) medan de övriga, drygt 15 000 husen skall delas av landets övriga befolkning.

Av dessa drygt 15 000 hus hyrs knappt 7 000 ut av en enda organisation — Reso byggesemester — medan de övriga hyrs ut av ett oräkneligt antal människor.

Men detta exempel borde följas av fler, dock inte alltför många. Kommunerna borde ta initiativet till en samordning av uthyrningen till allmänheten — inte bara för att få jämnare och längre beläggning utan främst för att ge allmänheten en betydligt bättre service.

Var finns den person, som kliver ned i oredan och börjar reda ut komplexet till allmänhetens fröjda? Att fortsätta i samma stil som

hittills gör ingen människa glad, möjligen den som har kommunalt arvode för att hyra ut 10 — 20 stugor till en förvirrad allmänhet.

Eller varför inte ge Reso uppdraget? Det är ju tex ingen hemlighet att Reso hyr ut 50 procent av de stugor som kommunerna i Jämtland lyckats samordna i en gemensam uthyrning.

Det länet måste ha en eloge för den lyckade samordning man genomfört där — än så länge täcker den dock inte hela marknaden utan det finns Åtskilligt mer att göra. Men i många län existerar ingen form av samordning, i de flesta fall finns inte ens samordning mellan olika husägare inom samma kommun.

Aven de ekonomiskt ansvariga i kommunerna bör vara intresserade av en förändring. Hur mycket skulle inte kunna sparas om man samordnade verksamheten — nu får man betala ordentliga summor till dem som skall sköta de, många gånger, fina anläggningarna.

Men, det finns också exempel på att man i någon underlig form av sparsamhet nit låter det vara ett illa avlönat fritidsspyssel. I de fallen bör man inskränka något på kraven om gott ekonomiskt resultat och i båda fallen bör man försöka ge allmänheten samma service som den får på alla andra områden. Den kräver det!